

7. Uitoefening detailhandel door vreemdelingen

Met ingang van 1 augustus 1972 is in werking getreden de Vestigingswet detailhandel (Staatsblad 1971, no. 569). Deze wet verbiedt het uitoefenen van de detailhandel zonder vergunning; een vergunning kan door de betrokken Kamer van Koophandel en Fabrieken slechts worden verleend, indien bepaalde aangewezen bewijsstukken van nandelskennis en vakbekwaamheid zijn overgelegd. Onder de uitoefening van de detailhandel verstaat de wet niet de ambulante handelsbedrijven en de kleinhandel in gebruikte en onge-regelde goederen; de uitoefening van deze bedrijven is gebonden aan een vergunning ingevolge de Vestigingswet Bedrijven 1954.

Een gevolg van het in werking treden van de Vestigingswet detailhandel is, dat sinds 1 augustus 1972 ook een vergunning nodig is voor bedrijfshandelingen, die voordien vrij waren, zoals de detailhandel in Oosterse tapijten, siervoorwerpen, kaarsen, snuisterijen, e.a. Dit geldt ook voor degenen, die reeds vóór 1 augustus 1972 met een dergelijke bedrijfsuitoefening waren begonnen. Behoudens enige technische uitzonderingen is voorts op grond van het beginsel van de vrijheid van meningsuiting voor de verkoop van drukwerken, grammofoonplaten, postzegels, voortbrengselen van beeldende kunst, geen vergunning nodig.

Van het verbod om zonder vergunning de detailhandel uit te oefenen kan ingevolge artikel 13 der Vestigingswet detailhandel door het Hoofdbedrijfschap Detailhandel ontheffing worden verleend in bijzondere gevallen, waarbij gewichtige belangen daarvoor aanleiding geven. Menzelve bevoegdheid oefent dit hoofdbedrijfschap uit ten aanzien van de ambulante handelsbedrijven en de kleinhandel in gebruikte en ongeregelde goederen, ontleend aan een op artikel 15 der Vestigingswet Bedrijven 1954 gebaseerde ministeriële delegatiebeschikking.

De laatste tijd is geconstateerd, dat een toenemend aantal buitenlandse werknemers hetzij wegens werkloosheid hetzij als bijverdienste een winkeltje of de markthandel in voedsel-ingrediënten of snuisterijen uit hun geboorteland willen beginnen. In het algemeen gaat het daarbij om vreemdelingen, die reeds meer dan vijf jaar in Nederland verblijven. Voor zover de betrokkene een beroep doet op het ontheffingsinstituut met het oog op het uitoefenen van enig handelsbedrijf als bijverdienste, zal zijn aanvraag weinig kans van slagen hebben, omdat onder die omstandigheden niet

spoedig van een bijzonder geval sprake zal zijn.

Terzake van een door een vreemdeling ingediende, aan zijn oordeel onderworpen aanvraag, zal zoveel mogelijk van de zijde van het hoofdbedrijfschap bij de hoofdafdeling Vreemdelingenzaken en Grensbewaking worden nagegaan, of de aanvrager over een vergunning tot vestiging beschikt dan wel een verzoek om wijziging van de beperking van de vergunning tot verblijf heeft ingediend. Het hoofdbedrijfschap zal voorts de hoofdafdeling Vreemdelingenzaken en Grensbewaking met betrekking tot de uitvoering der vestigingswetten desgewenst adviseren in gevallen, waarin vreemdelingen zich als zelfstandig ondernemer in de detailhandel willen vestigen. Zo mogelijk zal het daartoe ontheffingsaanvragen, waarop nog niet is beslist, bij voorrang afdoen. Indien nog geen aanvraag is ingediend, is het hoofdbedrijfschap bereid zijn voorlopig oordeel te geven ten aanzien van de kansen op het verkrijgen van ontheffing door de betrokkene. Van alle beslissingen op door vreemdelingen ingediende ontheffingsaanvragen stuurt het hoofdbedrijfschap afschrift aan de hoofdafdeling. Daarbij dient er rekening mee te worden gehouden, dat de belanghebbende tegen een beslissing binnen 30 dagen beroep kan instellen bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven dan wel bezwaar kan maken bij het hoofdbedrijfschap. In het laatste geval staat tegen de beslissing op het bezwaarschrift, waarvan eveneens afschrift aan de hoofdafdeling zal worden gezonden, alsnog binnen 30 dagen beroep open.

Zoals uit het vorenstaande volgt is een nauwe samenwerking voorzien tussen het hoofdbedrijfschap Detailhandel en de Hoofdafdeling Vreemdelingenzaken en Grensbewaking van mijn ministerie.

Uwerzijds ware in voorkomend geval zoveel mogelijk na te gaan of de vereiste vergunning, c.q. ontheffing is verleend. Is bedoelde vergunning, c.q. ontheffing niet verleend, dan ware - op de vreemdeling om wijziging van de beperking van de vergunning tot verblijf vraagt - een dergelijke aanvraag met een afwijzend advies aan de hoofdafdeling voor te leggen.

Tot slot zij nog opgemerkt dat vreemdelingen die nog geen vijf jaar in Nederland verblijven en aan wier vergunning tot verblijf de beperking "voor het verrichten van arbeid (in loondienst)" is verbonden, reeds op aan het algemeen belang ontlaende gronden in de regel niet voor wijziging van die beperking in aanmerking zullen komen.